

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **H. s.r.o.**, IČ [REDACTED] se sídlem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Jakubem Hájkem, advokátem NH Partners, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Václavské náměstí 832/19, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3382/15/5200-11433-700681,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3382/15/5200-11433-700681, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Prvostupňová rozhodnutí

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“), ze dne 20. 6. 2014, č. j. 133114/14/4000-17104-503402, ze dne 1. 8. 2014, č. j. 166190/14/4000-17104-505133, č. j. 166185/14/4000-17104-505133 a č. j. 166193/14/4000-17104-505133 a ze dne 19. 9. 2014, č. j. 198095/14/4000-17104-505133 a č. j. 198096/14/4000-17104-505133.

[2] Těmito prvostupňovými rozhodnutími správce daně podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu zamítl žalobcovy stížnosti na postup společnosti ČEZ Prodej, s. r. o., se sídlem [REDACTED] (dále též „plátce daně“) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále též jen „odvod“) podle § 14 a násl. zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“) za období prosinec 2013, únor 2014, březen 2014, duben 2014, květen 2014 a

červen 2014. Shledal totiž, že srážka odvodu za měsíce prosinec 2013, únor 2014, březen 2014, duben 2014, květen 2014 a červen 2014, byla učiněna v souladu se zákonem, neboť dle právní úpravy měl plátcе daně bez výjimky zákonnou povinnost odvod srazit, vybrat a odvést, protože byly naplněny zákonné podmínky pro odvod za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření podle zákona o podporovaných zdrojích energie.

II. Rozhodnutí žalovaného

[3] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný přdestřel, že žalobce měl pochyby o správnosti sražené nebo vybrané daně, proto požádal plátcе daně podle § 237 odst. 1 daňového řádu o vysvětlení, a to v souvislosti s plátcovým postupem při provedení srážky odvodu z elektřiny ze slunečního záření za období prosinec 2013, únor 2014, březen 2014, duben 2014, květen 2014 a červen 2014. Jelikož žalobce ani po vysvětlení plátcе podaném podle § 237 odst. 2 daňového řádu nesouhlasil s jeho postupem, v souladu s § 237 odst. 3 daňového řádu podal stížnost na postup plátcе daně.

[4] Žalovaný při přezkumu prvostupňových rozhodnutí zjistil, že správce daně postupoval plně v souladu s platnou legislativou, a to i s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Podle žalovaného není plátcі daně dána zákonná možnost povinností nedostát, aniž by mu nesplněním povinností odvod srazit a vybrat a odvést jej do 25 dnů po skončení odvodového období vznikla majetková a sankční odpovědnost. Správce daně přezkoumal, zda plátcе daně srazil odvod v jednotlivých odvodových obdobích v zákonem stanovené výši a odvedl jej v zákonném termínu místně příslušnému správci daně. Poté žalovaný prověřil částky sražené plátcem odvodu a způsob jejich sražení a odvedení a dospěl ke shodnému závěru jako správce daně.

[5] Podle žalovaného správně daně nebyl oprávněn posoudit rozpor odvodu s ústavním pořádkem, neboť je vázán zákonem a je pouze v pravomoci Ústavního soudu posuzovat soulad zákona o podporovaných zdrojích energie s ústavním pořádkem. Touto otázkou se Ústavní soud zabýval v citovaném nálezu, ústavní stížnost skupiny senátorů zamítl a napadená ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie nezrušil, takže jsou i nadále součástí právního řádu a plátcе daně ani orgány finanční správy je nemohou porušovat. Žalovaný v podrobnostech odkázal na nález Ústavního soudu, který žalobcovy odvolací námitky vypořádal.

[6] Žalovaný uvedl, že správce daně nepřihlédl k majetkovým poměrům žalobce proto, že je vázán při svém rozhodování zákonem a přihlédnutí k majetkovým poměrům žalobce nemá v zákoně oporu.

[7] Žalovaný dále zdůraznil, že neshledal žádný rozpor mezi postupem plátcе daně a právem Evropské unie. Konstatoval, že změnu výše podpory může v praxi provést buďto Energetický regulační úřad prostřednictvím změny výkupní ceny nebo zeleného bonusu v souladu se zákonem, nebo zákonodárce prostřednictvím změny zákona. Dále uvedl, že k podání žádosti o posečkání solárního odvodu jsou oprávněni výlučně plátcі daně. K navrhovanému důkazu znaleckým oceněním žalovaný poznamenal, že není průkazné, z jakých hodnot znalec vycházel. I kdyby však toto ocenění jako důkaz připuštěno bylo,

nešlo by o důkaz prokazující likvidační dopad odvodu. Závěrem žalovaný odmítnul, že by rozhodnutí správce daně bylo nepřezkoumatelné.

III. Žaloba

[8] Ve včas podané žalobě žalobce sdělil, že je vlastníkem a provozovatelem fotovoltaické elektrárny ve Svijanech o celkovém instalovaném výkonu 680 kWp a na základě smlouvy o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů č. 12_POZE_PV_300002344 ze dne 27. 12. 2012 uzavřené s distributorem ČEZ Prodej, s.r.o. vyúčtoval výkupní cenu za elektřinu ze slunečního záření za období prosinec 2013, únor 2014, březen 2014, duben 2014, květen 2014 a červen 2014. Plátce odvodu mu však výkupní cenu neuhradil v plné výši, ale srazil z ní odvod podle § 14 a násl. zákona o podporovaných zdrojích energie. V reakci na to podal žalobce u plátce daně žádosti o vysvětlení podle § 237 odst. 1 daňového řádu. Plátce daně bez jakéhokoli vysvětlení těmto žádostem žalobce nevyhověl.

[9] Žalobce dále v souladu s § 237 odst. 3 daňového řádu podal u příslušného správce daně stížnosti na postup plátce daně, které však byly správcem daně zamítnuty.

[10] Žalobce odkázal na závěr nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který dle názoru žalobce připustil možnost protiústavního efektu srážek, resp. solárního odvodu v individuálních případech. Tzv. „rdousící efekt“ výběru solárního odvodu na žalobce však nebyl v řízení vůbec zkoumán, přitom v případě prokázaného rdousícího efektu srážek by šlo o zásah do majetkové podstaty žalobce, tj. o protiústavní zásah do základních práv žalobce, proti kterému by musel Ústavní soud poskytnout žalobci ochranu. Ústavní soud přitom citovaným nálezem zavázal správce daně vytvořit a aplikovat koordinované praktické postupy ke zmírnění negativních následků solárního odvodu na poplatníka. K prokázání skutečnosti, že individuální účinky odvodu a jeho výběru vůči žalobci dosáhnou intenzity protiústavního rdousícího efektu ve smyslu nálezu Ústavního soudu, žalobce přitom předložil znalecký posudek znaleckého ústavu RSM TACOMA a.s. ze dne 24. 2. 2014, č. 13-11/2014. Žalovaný tak dle názoru žalobce nedostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při svém rozhodování vycházel.

[11] Žalobce polemizuje se závěry Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57, (publ. ve Sb. NSS 3000/2014), který dovedl, že za stávající právní úpravy je možné likvidační účinky odvodu v individuálních případech zohlednit jen prostřednictvím institutu prominutí daně podle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu. Tento závěr žalobce odmítá, neboť dosud nebylo předvídané rozhodnutí ministra financí o prominutí odvodu vydáno. Nelze připustit, aby za daného stavu neexistoval procesní prostředek, jehož prostřednictvím by bylo možné se bránit individuálním dopadům odvodu na konkrétní výrobce elektrické energie.

[12] Správní orgány navíc zkrátily žalobce na možnosti využít posečkáni jakožto nástroje ke zmírnění negativních majetkových dopadů výběru odvodu ve smyslu nálezu Ústavního soudu. Žalobce dále poukázal na to, že v důsledku změny jednou stanovených pravidel došlo také k porušení principu legitimního očekávání a v konečném důsledku i k porušení žalobcova práva na svobodné podnikání. Žalobce namítal nepřipustnou retroaktivitu nové úpravy a porušení principu přiměřenosti a rovnosti při zásazích do základních práv.

[13] Žalovaný rovněž poukázal na to, že přijetím dané právní úpravy došlo k porušení závazků z mezinárodních smluv o ochraně investic. Tvrdil, že přijatá právní úprava je také v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a navrhoval, aby soud přerušil řízení a předložil Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, zda Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů má být vykládána v tom smyslu, že za její účinnosti, resp. po marném uplynutí lhůty pro její transpozici brání České republice jako členskému státu v omezení již zavedeného režimu podpory formou zavedení a výběru odvodu.

[14] Závěrem žalobce zdůraznil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť není dostatečně odůvodněno. Žalovaný dle žalobce rezignoval na jakákoli skutková zjištění ohledně dopadů, resp. výběru odvodu na podnikání žalobce. Žalovaný ani správce daně se také dostatečně nevypořádali s námitkami žalobce uvedenými ve stížnostech. Žalovaný se nezabýval ani postupem finančního úřadu, který zcela ignoroval žalobcovu žádost o posečkání s výběrem odvodu. Žalobce se dovolával správního spisu žalovaného a navrhoval provést důkaz svým výsledkem a znaleckým posudkem znaleckého ústavu RSM TACOMA a.s.

IV. Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný ve svém písemném vyjádření především plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále sdělil, že žalobce podmínky pro osvobození od solárního odvodu žalobce zjevně nesplňuje a byl k odvodu z elektřiny ze solární energie povinen. Žádné pochybení plátce při určení výše odvodu správce daně ani žalovaný neshledali, a proto vyhodnotili stížnost na postup plátce daně jako nedůvodnou.

[16] Podle žalovaného není možné modifikovat znění, resp. rozsah aplikace zákona nálezem Ústavního soudu, pokud výstupem takového nálezu není výrok zrušující přezkoumávanou normu. Žalovaný se ztotožnil se závěry Nejvyššího správního soudu, že jediným prostorem pro posuzování individuálních dopadů spojených s placením daně je možné pouze v řízení o prominutí daně. Není tedy právní důvod se domnívat, že výběr solárního odvodu podléhá jinému režimu a systému právní úpravy než jakákoliv jiná daň.

[17] Žalobce odkazuje na celou řadu rozsudků Soudního dvora EU, nespecifikuje je však, které ustanovení českého právního předpisu má být v rozporu s jakým konkrétním ustanovením předpisu komunitárního práva nebo mezinárodní smlouvy. Argumentace zůstává v abstraktní a neurčité rovině. Žalobce neuvádí, jakým způsobem mělo zavedení určité daňové povinnosti narušit cíle směrnic EU.

V. Právní posouzení

[18] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno,

vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[19] Soud předesílá, že obdobné žaloby žalobce již řešil ve věcech vedených pod sp. zn. 59 Af 24/2013 nebo sp. zn. 59 Af 186/2014 a žaloby shledal nedůvodnými. Závěry zdejšího soudem vyslovené v rozsudku ze dne 8. 1. 2015, č. j. 59 Af 24/2013-133, byly aprobevovány Nejvyšším správním soudem, který kasační stížnost žalobce zamítl rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, č. j. 6 Afs 14/2015-36 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Ačkoli byly právní závěry v označeném rozsudku učiněny na podkladě relevantních ustanovení zákona o podpoře, není důvod se od nich odchýlit. Právní úprava solárního odvodu v zákoně o podporovaných zdrojích energie se totiž od předchozí právní úpravy solárního odvodu v zákoně o podpoře v podstatě neliší.

[20] Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě nekonkretizuje, s jakými jeho námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Soud proto jen obecně konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, které skutečnosti správní orgán hodnotil a na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy dle názoru soudu plně přezkoumatelné. Za nepřezkoumatelná nelze dle názoru soudu označit ani rozhodnutí správce daně o stížnostech. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce ve svých stížnostech namítal, že postup správce daně retroaktivně zasahuje do zákonem garantovaných cen, porušuje princip přiměřenosti a rovnosti, zasahuje do základního práva na ochranu vlastnictví, porušuje závazky České republiky vyplývající z mezinárodního práva, a je z toho důvodu neústavní. Dle názoru soudu se správce daně s těmito námitkami dostatečným způsobem v rozhodnutích o stížnostech žalobce vypořádal, když argumentoval, na základě jakých právní předpisů postupoval a že nemá oprávnění hodnotit zákonem stanovená kritéria a je jeho povinností postupovat v souladu se zákonem.

[21] Podstatou celé žalobní argumentace je protiústavnost postupu orgánů finanční správy z důvodu porušení žalobcova práva na legitimní očekávání a práva vlastnického v jeho základu s ohledem na likvidační dopad zavedení odvodu. Žalobce také polemizuje s tím, nakolik byl v daňovém řízení prokázán rdousící efekt solárního odvodu, resp., zda správce daně v této souvislosti dostatečně zjistil skutkový stav.

[22] Soud předesílá, že otázkou souladu úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ústavním pořádkem se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012, www.usoud.cz, na který soud v plném rozsahu odkazuje. Ústavní soud v citovaném nálezu nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře upravující odvod a dospěl k ústavnosti této právní úpravy. Na závěr zmíněného nálezu dodal, že „*při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.*“ Podle Ústavního soudu totiž zjevně „*nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“)* či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy

protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.“ Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy „udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité“ (bod [88] nálezu).

[23] Následně vznikla otázka, jak vyložit uvedený příkaz Ústavního soudu, aby obecné soudy udělaly „vše pro spravedlivé řešení“, tj. v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57, dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Rozšířený senát konstatoval, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcovi daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

[24] I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcovi byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat postup plátce pouze z hlediska zákonnosti, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Tento zákon kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. V této fázi nalézacího řízení tedy nemá správce daně zákonnou možnost provádět správní úvahu, na jejímž základě by mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Podle rozšířeného senátu by tak bylo z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.

[25] Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně (§ 237 daňového řádu), ani v soudním řízení, které na ně navazuje. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy dle rozšířeného senátu proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu.

[26] Správce daně a žalovaný proto postupovaly v souladu se zákonem, pokud se při vyřízení stížnosti žalobce na postup plátce daně dle § 237 odst. 3 daňového řádu omezili na zjištění, zda byl odvod plátcem daně sražen a odveden v souladu s § 14 a násl. zákona o podporovaných zdrojích energie. Nebylo v jejich pravomoci přezkoumat postup plátce daně při sražení a následném odvedení odvodu z hlediska dodržení ústavněprávních principů

a případného likvidačního dopadu zavedení odvodu na žalobce a zabývat se tzv. „rdousícím efektem“ v konkrétním žalobcově případě. Z uvedeného důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na provedení dokazování posudkem RSM TACOMA a.s., jež měl tzv. rdousící efekt prokázat, ani návrhu na výslech žalobce, neboť tyto důkazy byly pro účely soudního přezkumu nadbytečné.

[27] Pokud jde o tvrzenou rozpornost s evropským právem, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 – 40, (publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2808/2013), ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval souladem úpravy odvodu z platby za elektřinu vyrobenou ve fotovoltaické elektrárně s cílem směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a dospěl k závěru, že „(s)měrnice ukládá České republice povinnost zajistit, aby podíl energie vyrobené z obnovitelných zdrojů dosáhl v roce 2020 třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie. Ponechává jí přitom široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. Směrnice 2009/28/ES neobsahuje žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo stěžovatelky na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren. Stěžovatelkou namítaný požadavek neměnnosti pravidel podpory nevyplývá ani z odstavce 25 odůvodnění směrnice. Ba naopak, v tomto odstavci směrnice zdůrazňuje, že je důležité, aby členské státy mohly kontrolovat dopady a náklady vnitrostátních režimů podpory. Pro přímý účinek směrnice tak není splněna hned první z podmínek, tedy existence dostatečně určitého, přesného a bezpodmínečného závazku členského státu.“ Aplikovaná právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem ani zavedení tohoto odvodu nebrání. Zavedením odvodu zcela nepochybně není ohrožen cíl směrnice, tedy dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů. Krajský soud proto neshledal důvod pro to, aby položil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku.

[28] Soud rovněž konstatuje, že mezinárodní smlouvy o ochraně investic rovněž neobsahují přímo vykonatelná ustanovení týkající se otázky výkupních cen za energii vyrobenou v solárních elektrárnách či návratnosti investic apod. Proto soud dospěl k závěru, že ani těchto mezinárodně právních dokumentů se nemůže žalobce v předmětné věci účinně dovolávat.

[29] V probíhajícím řízení pak není soud oprávněn zabývat se zákonností postupů správce daně a žalovaného v řízeních o žádostech o poseckání úhrady odvodu a o žádostech o změnu metody výběru solárního odvodu.

[30] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem nesouhlas.

[31] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. června 2016

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu